

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ustanawiając wymóg, by osobie wnioskującej o przyznanie świadczenia na dziecko lub dodatku na dziecko przysługiwało w Zjednoczonym Królestwie prawo pobytu, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽¹⁾;
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że ustanawiając, iż osobie wnioskującej o przyznanie świadczenia na dziecko lub dodatku na dziecko musi przysługiwać w Zjednoczonym Królestwie prawo pobytu jako warunek traktowania jej jako osoby zamieszkującej na terytorium tego państwa, Zjednoczone Królestwo ustanowiło wymóg, na który nie zezwala rozporządzenie (WE) nr 883/2004.

Pomocniczo Komisja podnosi, że poprzez ustanowienie warunku uprawnienia do świadczeń z zabezpieczenia społecznego, który jest automatycznie spełniany przez własnych obywateli Zjednoczonego Królestwa stworzyło sytuację bezpośredniej dyskryminacji obywateli innych państw członkowskich, a tym samym naruszyło art. 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego Dz.U. L 166, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 lipca 2014 r. – Marchon Germany GmbH przeciwko Yvonne Karaszkiwicz

(Sprawa C-315/14)

(2014/C 329/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i wnosząca kasację: Marchon Germany GmbH

Strona skarżąca i strona przeciwna w postępowaniu kasacyjnym: Yvonne Karaszkiwicz

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 17 ust. 2 lit. a) tiret pierwsze dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi za „nowych klientów” można również uważać tych spośród pozyskanych przez przedstawiciela handlowego klientów, którzy co prawda utrzymują już ze zleceniodawcą stosunki handlowe w odniesieniu do sprzedawanych przez niego produktów pochodzących z określonego asortymentu, lecz nie w odniesieniu do produktów, co do których wyłączne pośrednictwo zleceniodawca powierzył przedstawicielowi handlowemu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 382, s. 17.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 9 lipca 2014 r. – Wolfgang und Dr. Wilfried Rey Grundstücksgemeinschaft GbR przeciwko Finanzamt Krefeld

(Sprawa C-332/14)

(2014/C 329/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wolfgang und Dr. Wilfried Rey Grundstücksgemeinschaft GbR

Strona pozwana: Finanzamt Krefeld

Pytania prejudycjalne

- 1) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że art. 17 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych uprawnia państwa członkowskie do ustanowienia, dla celów obliczenia proporcjonalnej części naliczonego podatku dla danej transakcji, takiej jak wzniesienie budynku o mieszanym użytku, w pierwszej kolejności innego kryterium podziału, niż kryterium, o którym mowa w art. 19 ust. 1 tej dyrektywy, pod warunkiem że przyjęta metoda gwarantuje dokładniejsze ustalenie rzeczony proporcjonalnej części odliczenia (zob. wyrok Trybunału z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie BLC Baumarkt, C-511/10, EU:C:2012:689).
 - a) Czy w celu dokładniejszego określenia kwoty podatku podlegającej odliczeniu należy w przypadku nabycia lub wzniesienia budynku o mieszanym użytku najpierw przyporządkować nabycie towarów lub usług – w przypadku których podstawa wymiaru podatku zaliczana jest do wydatków związanych z nabyciem lub wytworzeniem – do sprzedaży (opodatkowanej lub wolnej od podatku) generowanej przez ten budynek, a jedynie pozostały podatek naliczony podzielić według kryterium uwzględniającego powierzchnię lub wielkość obrotu?
 - b) Czy zasady ustanowione przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie BLC Baumarkt, C-511/10, EU:C:2012:689 oraz odpowiedź na pytanie zadane powyżej obowiązują także w stosunku do nabycia towarów lub usług obciążonych podatkiem naliczonym przeznaczonych na używanie, utrzymanie lub konserwację budynku o mieszanym użytku?
- 2) Czy art. 20 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w tym przepisie korekta wstępnego odliczenia znajduje zastosowanie także odnośnie do stanu faktycznego, w którym podatnik dokonuje podziału podatku naliczonego w związku z wzniesieniem budynku o mieszanym użytku zgodnie z dopuszczalnym w prawie krajowym i przewidzianym w art. 19 ust. 1 tej dyrektywy kryterium wielkości obrotu, zaś państwo członkowskie później w okresie objętym korektą nakazuje w pierwszej kolejności stosowanie innego kryterium podziału?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie: czy zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań uniemożliwiają stosowanie art. 20 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, jeżeli państwo członkowskie dla wypadków takiego rodzaju, jak te opisane powyżej, nie przewiduje wyraźnie korekty odliczenia ani też nie ustanawia przepisów intertemporalnych, a jednocześnie dokonany przez podatnika podział podatku naliczonego według kryterium wielkości obrotu został zasadniczo uznany przez Bundesfinanzhof jako prawidłowy?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku; Dz.U. L 145, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa SIA (Łotwa)
w dniu 17 lipca 2014 r. – SIA „Maxima Latvija” przeciwko Konkurences padome**

(Sprawa C-345/14)

(2014/C 329/06)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa SIA.